

57

N 400

Куда *Київ-47,*

*проспект
Теремогви, 50.*

Кому *Редакції газет
"Сільські вісті"*

Индекс предприятия связи и адрес отправителя

256230

*Київська область
Сит Барисівра
Леніна 42^а, кв. 9
Боцценко Татка Федос.*

252047

Пишите индекс предприятия связи места назначения

Редакції газети „Сільські вісті“

с. мт Барашівка
Київська область
в. ул. Метіна 42^а, кв. 9
Рощенко Ганна Федосіївна,
ветеран Великої Вітчизняної
війни, пенсіонерка.

33^а: Голосі.

Залишилася одна.

Дуже вдячна редакції газети, що
запрошили писати на цю болючу
тему. Читати вашу газету декілька
років тому, а тишу вчезав.

Не написати не могла.

Залишилася одна з сім'ї, ^{в живих} через
яке життя пронесла скорботу,
білі душі по рідних. Вони померли
з голоду у 1933 році, ставши жертвами
Сталінізму.

Тепер всі гаютьше права згаду-
вати про голод, якого мотки було не має.

А чому так довго ці мовчави про це?

Мати наша рано залишилася
вдовою з трьома малими дітьми.
Немає зазнала горя з нами
у роки громадянської війни, під час
голодовки 1921 року. Виростила нас
мати одна, ніхто не помагав. Матиня
зберегла нас Радянська влада і великий
Лекін.

Наша сім'я першими вступили в кол.
госп "Індустрія" в Березані (тепер це
то Березань Київської області).

Мені тоді було 14 років, старшому брату
Браїві 16, меншому - Алкові 10 років.

Перші роки колективізації ватки
було робити, вся робота була в ручну.

Ми з мати, великою трудівницею,
працювали усі разом поруч з дорос-
лими і виконували різні роботи.

Браїві тоді не платили, а на муз-
годні одержували натурою масло.

Так було до осені 1932 року. Потім
на зиму ввійшли у м. Херсон, щоб

весною знову вернутись додому.
Це був вишуканий візз у село,
бо на зароблені трудові у когосп
нарачуваши сім'ї хліба і не видаши.
Хліб викачали у когосп, як тоді
говорили.

А мені весною не було уже
до кого вертатись. Мама і два брата
ходили на роботу в когосп і на день
одержували по 100 грам якоїсь дєрті,
моки і померли у травні ^{майже разом} 1933 року.

Мені не було когось повідомити
про їх смерть. Теня Кошен рік ходив
на кладвище і не знав де їх могила.
Такий важкий камінь пошу на серці.

Підтримую душу тих, щоб поста-
вити пам'ятник на кладвищі в усіх
селах, жертвам сталінізму, які
померли від голоду.

Так, як і наша сім'я, умирати могли
з голоду у Березани дуже багато
не тільки старі, діти, хворі, а ті,
що й працювали.

Ніколи не можна простити Сталіну
за безвиступ, таку мерзоту смерті
лінійників людей.

26/1-1989 року. Яков

Неодноразово і сідати писати
цього листа. ☹ Дуже важкі це справи.